

“MIJN BESTE BELEGGING IS EEN VERKOOP GEWEEST”

WIE IS...

WIM SWARTE
Een studie wiskunde in Delft bracht Wim Swarte uiteindelijk in de wereld van de zuivel.

Elf jaar lang was hij bestuursvoorzitter van melkcoöperatie Imeko. Sinds zijn pensioen in 2002 volgt hij de beurs met meer dan gemiddelde interesse. In zijn beleggingsportefeuille is vooral plaats voor Nederlandse bedrijven.

Meer dan zestig jaar geleden maakte Wim Swarte voor het eerst kennis met beleggen. Met dank aan zijn vader, die werkzaam was in de financiële wereld. De interesse in de beurs is sindsdien nooit echt verdwenen. Maar sinds zijn pensionering zijn de remmen echt los.

Nu neemt Wim Swarte pas echt de tijd om te beleggen. Veertig uur per week is hij bezig met de beurs. “Of ik niet beter kan gaan vissen of wandelen? Dat doe ik ook, dat wandelen dan.”

Bezig met beleggen sinds...

Mijn studententijd. Maar op mijn achtste kwam ik voor het eerst met de beleggingswereld in aanraking. Mijn vader werkte als vermogensbeheerder avant la lettre en ik ging dan wel eens met hem mee naar de beurs.

Toen ik eenmaal zelf kon beleggen ging dat mondjesmaat. De kosten om te handelen waren hoog. En als student kun je je geld wel beter ge-

bruiken. Bovendien had ik nauwelijks de tijd om me in bedrijven te verdiepen. Studeren en feesten, in willekeurige volgorde, waren veel belangrijker.

Actieve of passieve belegger?

Mijn portefeuille beslaat enkele tonnen euro's. Per week besteed ik zo'n veertig uur aan beleggen. Dat betekent nieuws volgen, jaarverslagen lezen, praten met bestuurders en aandeelhoudersvergaderingen bezoeken. Ik vertegenwoordig daar vaak via de VEB hele groepen particuliere beleggers.

Belegt nu in...

Zo'n 90 procent van mijn portefeuille is solide en voor de lange termijn belegd, de rest is spelerei. Ik beleg vrijwel uitsluitend in aandelen op de Nederlandse beurs. Ik wil weten wie

een bedrijf bestuurt, wie de managers zijn. Ik heb een reeks beursgenoteerde bedrijven die ik met extra aandacht volg. Denk aan Ten Cate, Kendrion, een paar biotechbedrijven. Obligaties laat ik links liggen. Dat gaat toch meer om economische ontwikkelingen en daar heb ik minder gevoel bij. Vroeger waren het rustige beleggingen, maar moet je nu eens kijken.

Beste belegging

Mijn beste belegging is een verkoop geweest. Het weekend voordat Lehman Brothers viel in 2008 heb ik al mijn belangen in banken en verzekeraars verkocht. Het voelde niet goed

"BELEG ALLEEN IN BEDRIJVEN DIE JE BEGRIJPT"

meer om in die sector te zitten. Als je gevoel dat zegt, moet je rigoureuze afscheid nemen, zo heb ik geleerd.

Slechtste belegging

Dat is Innococepts. Meteen ook een voorbeeld waarbij ik mijn eigen gevoel negeerde, omdat ik te lang bleef geloven in het bedrijf. Ik kon me niet voorstellen dat de bestuurders er zo'n puinhoop van zouden maken. Het bedrijf is nu failliet en dat heeft mij veel geld gekost.

Mijn advies aan beleggers

Beleg alleen in bedrijven, die je begrijpt, waarvan je de kwaliteit van de bestuurders kunt inschatten. Verzamel informatie over hen en probeer te achterhalen in welke netwerken zij opereren. Verdiep je in de bedrijven waarin je belegt. Blijf dicht bij huis.

OVERHEDEN ZWAKKE EUROLANDEN NIET ALTIJD DE HOOFDSCHULDIGE

Overheden die het geld met bakken tegelijk over de balk smeten. Dat is in de beeldvorming de oorzaak van de eurocrisis. Beleggingsstrateeg Cees Rijdsdijk laat zien dat die visie te kort door de bocht is.

De eurocrisis is alweer zijn derde jaar ingegaan en er is nog steeds geen gebrek aan berichten die deining veroorzaken. Recent kwam onder meer naar voren dat kredietbeoordelaar Standard & Poor's Frankrijk uit het lijstje van landen met de hoogste kredietstatus dreigt te gooien. Dit natuurlijk tot chagrijn van de Fransen.

De altijd zo diplomatieke gouverneur van Banque de France, Noyer, gaf uiting aan gekrenkte trots door te stellen dat als kredietbeoordelaars

landen gaan afwaarderen, ze moeten beginnen met het Verenigd Koninkrijk waar de overheidstekorten en schulden veel hoger zijn dan in Frankrijk.

Via een woordvoerder riposteerde de Britse premier dat Londen tenminste geloofwaardige plannen heeft om de tekorten aan te pakken. Een en ander doet de toch al gespannen relatie tussen de landen uiteraard geen goed, maar uit economisch oogpunt is vooral interessant te bezien wie er gelijk heeft. Als we naar de rente kijken zou je zeggen dat de Britten het

ALS DE FRANSEN DIT ALLES VAN TE VOREN HADDEN BEDACHT, WAS ZE EEN HOOP RENTEFRUSTRATIES BESPAARD GEBLEVEN

bij het rechte eind hebben. De Franse 10-jaarsrente is gestegen tot 3,3 procent, terwijl de Britse rente op 2,0 procent slechts fractioneel hoger is dan het rendement op de zeer veilige Duitse obligaties. Toch is de werkelijkheid minder simpel.

THE EASING WAY OUT

Het echte punt is dat Frankrijk geen eigen centrale bank meer heeft die in uiterste schuldnoed als 'lender' of 'last resort' te hulp kan schieten door Franse staatsobligaties op te kopen. De ECB is volgens haar mandaat niet bevoegd deze rol over te nemen en koopt slechts in beperkte mate papier op van de zwakke eurolanden. De Bank of England is daarentegen wel een echte lender of last resort voor de overheid. De Britse centrale bank